

կռթեամբ, կը վերագոռնայ ի հայրենիս: Յիշեալ պարուն, ինչպէս գիտէք, վեց ամսով չափ յառաջ աւարտեց իւր ուսմունքն, եւ առաջին անգամ Մարտա կղզին գնաց երգելու յԱրքուհեանի թատրոնում, ուր ամենայն յաջողութեամբ պսակեցաւ իւր առաջին թատերադասան քայլափոխն, յորմէ յետոյ փութանակի վերադարձաւ ի Նիւապոլիս, որպէս զի աստ եւս յԱրքուհեան Սան Կարլո կոչուած փառաւոր թատրոնում երգէր: Բայց սակայն՝ այլակերպ տնօրէնեցին երկինք, իւր սիրատուն ծաղկամայ ամուսինն Աննա տիկին զոհ գնաց ի սակաւ աւուրս, հակառակ ամենայն ջանից, Բիֆլ-Էնցոյի չար տեսակին: Բոլով եւ ինքն Պ. Կերսէս ալ սգալից՝ առնելով իւր երկու մանկիկներն Արմիկ եւ Հուշանին ի մօտին, որոշեց գնալ ի հայրենիս, ուր հապա ինքն շտապաւ պէտք է հասնի մինչեւ ցՍ. Պետերսբուրգ, զտակական տօներու առթիւ երգելու համար կայսերական թատրոնում, ում արձանագրուած է արդեն իրրեւ անդամ:

«Զայդ ընդ գրոյս կ'ողորկեմ Չեզի իմ մէկ երգս, զոր այս առթիւ մատուցած եմ՝ բարեկամիս իրեւ ողջոյն հրաժեշտի, եւ որուն հետ իբրեւ եղբայր կենակից եղանք այնչափ ատեն յայսմ պանդխտութեան...»:

ՈՂՋՈՅՆ ՀՐԱՓԵՑՑԻ

Առ Նիքոսէ Շահրախան:

Երթաս քարեաւ, սիրուն ընկեր,
Մէր իմ գոհար, երթաս քարեաւ,
Անցեր ցամաք, անցիր ծովեր,
Ընդ անընկաւն անցիր ամբաւ.
Ես մորմորած դէպ ի քո չուն՝
Հըրածեշտի տամ քեզ ողջոյն:
Ես ակնապիշ դիտեմ՝ աստէն
Ընդ օդս անհուն քո ելեւէջ
Ինչպէս արծիւ թռչերուդ մէջ
Աորներով Եուշանն 'ւ Ամէն,
Միշնչեւ հասնել հայրենին տուն՝
Չազուններուդ յապահով քոյն:

Մաւառնելով քայք ընդ եթեր
Մատն համոյր մի գեփիւտն,
Որ քո սիրոյն աւետարեր
Միշտ դէպ ի մեզ գայ շնորմագին:
Թող այդ գեփիւտ խաղայ հեզեկ
Նէպալուսում՝ ինդրէ վէմնիկ,
Նեքա շերմին բաշխել համբոյր
Պէսպէս ծաղիկք, համ խունկ ու քոյր.
Օրհնութիւն յիշատակին
Լիցի յաւէտ սուրբ Ամիկին...:

Համեկներաւ կամեց ընդ,
Խաղաղ հոգով հապա սլացի
Գնա հաւիթ ասպարէզին,
Անմիկն ջանեց զոր քեզ բացի.
Ե՛ւ անվերջ ի վնճ հանդէս,
Թատերաքան ի քո բաժին.
Մանրանկարն այն աշխարհին,
Ուր խնդ ու վիշտ գնա ցանգ ի տես:
Մոխակօրէն յար քաղցրաւաշ
Հոն արծակէ խորունկ հառաշ.
Երբ ըզմայմնեց մէջ իմնասա
Թէ քայք մի քան կայ միշտ պակաս...:

Հեծէ մընջէ վերդ վարուծաւ
Որ կորուսեց զիւր աղանձ.
Միկիթարուի թող առժաման
Եւ աճէն ոք որ վիշտ մ'ունի...:
Բայց զերդ առիւծ արծակէ ծայն
Դարանակալ թընամտին դէմ,
Երբ քո տեսնես զԱրդարութիւն
Անարգաթար ոտնակոխան

Այլ քան զամէն մարթեմ ես քեզ.
Ազնիւ Ներսէսդ իմ Երանաման,
Երբ որ ցաւած քեզ պէս շատեց
Տեսնես քո շուրջդ, կամ թէ այլուր,
Աստուածային ծայնիդ ի լուր
Դոնդրել խուն մի դիւր եւ թեթեւ.
Դէհ, ըսփոփոք դու ինքնովին
Եւ ըսփոփանք լծր ընկերին,
Նա՛ աղքատին թիկունք ու թեւ...:

Քո ծակատին հաւատք, յոյս, սէր
Թող քողորն պսակ փառաց.
Դափնի հիւսկէն եւ ծափ ծափաց
Շատ կ'ընդունիս, գիտեմ ես զայդ.
Բայց քո ծակտին վայելուչ զարդ
«Սքեք զարտար ողբոյն միայն»:
Նէապոլիս

ՄՏԵՓԷՆ ԵԱԶԸՄԵԱՆ

